

POSTANOWIENIE

20 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A. P.

z udziałem S. W., R. W., A. K., M. D. i M. D.1

o zniesienie współwłasności,

na skutek skargi kasacyjnej S. W. i R. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z 8 czerwca 2022 r., XV Ca 1789/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. stwierdza, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

S. W. i R. W. – uczestnicy postępowania z wniosku A. P. o zniesienie współwłasności wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z 8 czerwca 2022 r., którym oddalono ich żądanie zwrotu nakładów w kwocie 200 000 zł od uczestniczki A. K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 247 w zw. z art. 253 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że wykonywanie prawa użytkowania nieruchomości zostało ograniczone do 7/8 części, a w konsekwencji w ocenie skarżących konfuzja prawa użytkowania i własności dotycząca 1/8 części nieruchomości nie miała wpływu na przysługujące im prawa wynikające z użytkowania pozostałych 7/8 części.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Zgodnie z art. 206 k.c. Każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Współwłasność jest wprawdzie wyrażona częścią ułamkową, ale ma ona charakter idealny i dotyczy całej nieruchomości. Do czasu wydania orzeczenia sądowego nie istniała zatem podstawa, by skarżący mogli domagać się wydania im określonej części nieruchomości, a w konsekwencji zwrotu nakładów.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

AD

[a!]